

Conservadors i reaccionaris

«El PSOE facilita que només hi hagi un únic cicle dins del qual l'única alternança és entre conservadors i reaccionaris»

El feu històric del PSOE a Espanya ha passat a mans del PP. Abans, el PSOE havia perdut Catalunya a mans d'Esquerra. I ara es troba a la defensiva a València i les Balears des del federalisme, i a Aragó, Castella-la Mancha i Extremadura des del jacobinisme ultraespanyolista. El debat sobre si comença un nou cicle polític o no, és balder. El cicle llarg de la consolidació de la lectura reaccionària del marc constituent del 1978 ja fa temps que dura. De fet, des del principi.

El 1982, Felipe González va rebre el suport més gran que ha rebut mai un partit per tal de completar la transició que s'havia posat en perill arran del cop d'estat militar del 23-F del 81. Però va ser una gran enganyifa. Felipe va pactar amb els sectors reaccionaris dels aparells de l'estat, al si de la policia, del cos judicial i de l'exèrcit, va enllaçar els seus interessos amb els de l'oligarquia financera i contribuï al pas de l'oligopoli públic de serveis a l'oligopoli privat, obrint el camí a les portes giratòries; impulsà totes les maniobres possibles per contrarestar el desplegament de l'estat de les autonomies, evitant-ne els riscos federals i devaluant l'autogovern cap a simple delegació executiva; practicà l'amnèsia amb relació al franquisme. En definitiva, va congelar la foto de la correlació de forces al si de l'estat des de posicions conservadores del règim, mentre desplegava aspectes de modernització social inevitables si hom volia arribar a una certa homologació amb Europa: la universalització de la sanitat i l'ensenyament públic.

Mentrestant es procedí al rearmament ideològic de l'espanyolisme recobert de modernitat i va tenir en el pujolisme un aliat fidel i un cap de turc alhora per al seu discurs. Així que, mentre l'independentisme fou una força marginal a Catalunya, els poders mediàtics alineats amb el PSOE i el PP jacobins ja tronaven contra la dependència dels governs minoritaris de Madrid respecte als autonomistes catalans. Tant en l'època terminal de Felipe com en la inaugural d'Aznar.

Aquest accelerà, un cop superat el període del Majestic i el català en la intimitat, els processos engegats per Felipe i desenterrà obertament el programa del FAES, que era el propi de Fraga Iribarne, contra els elements progressistes que s'havien colat en la Constitució del 78. I protegint sempre una monarquia que ja se sabia que era corrupta i un partit màfia que robava pels descosits.

Després, el PSOE de Zapatero va tenir l'oportunitat de fer un viratge i recuperar el programa reformista pendent. Dos anys de dependència parlamentària d'ERC ho feien pensar. Però arribà el pacte Mas-Zapatero de liquidació de l'estatut i el gir cap a la dreta, i a Zapatero només li quedaren gestos pseudoprogres. I la sinya va continuar amb Rajoy davant l'1 d'octubre, el 155 i el nou monarca Felipe VI del ?A por ellos?.

Per últim, Sánchez, que arribà per atzar, ni tan sols ha desenvolupat els dos anys de reglament per als biennis progressistes que es produeixen a Espanya. Altre cop, surfejant sobre el vot acompanyat de les esquerres estatals que havien de ser enterradores del règim i amb el suport sempre menystingut i traït de les esquerres nacionals, s'ha prodigat en gesticulació per amagar que de fons no canviava res.

Avui que signo aquest article, el PSOE haurà votat un cop més contra l'ús de les llengües no castellanes al Congrés de Diputats, aquelles que segons un article de la Constitució mereixen especial respecte i protecció. Avui, el COE donarà per tancada la proposta pels Jocs olímpics al Pirineu perquè no pot haver-hi un projecte d'estat si només hi figura Catalunya (Jaca fou candidata quatre cops sense cap problema per part del COE). Fa pocs dies ens assabentem que a Catalunya només s'ha executat la tercera part de les inversions previstes que afecten

especialment rodalies, el transport més popular i que, en canvi, a Madrid s'ha triplicat el percentatge d'execució.

Tenim un govern que perdona el deute de la banca que va ser salvada amb diners públics (únic lloc d'Europa que s'ha perdonat), un govern que no nacionalitza l'habitatge en mans dels grans tenidors com faran a Alemanya; un govern incapaç d'imposar a les companyies energètiques un impost sobre els beneficis extraordinaris que els preus inflats dels darrers mesos els han proporcionat, a diferència del que han fet governs més dretans a Europa; un govern que, un cop darrere l'altre, es nega a aplicar les sancions per morositat a les grans empreses oligopsoni que deuen uns 70.000 milions d'euros a les PIMES i que en qualsevol lloc d'Europa estarien enviades als jutjats per delinquir; un govern que veta sistemàticament la investigació sobre la corrupció del rei emèrit i la seva família comprovada per la mateixa fiscalia; un govern que va prometre, per adequar-se a les demandes d'organismes internacionals, suprimir el delictes de rebel·lió i variar el de sedició, acabar amb la llei mordassa i transformar el poder judicial; un govern que pacta els temes estructurals amb el PP: blindatge de la monarquia, inviolabilitat del rei, llei de seguretat nacional, permanència de la llei franquista de secrets oficials, bloqueig de la investigació del cas Pegasus... En fi, un PSOE que malda per la pervivència del model de capitalisme del BOE i de concentració a Madrid, defensant els interessos de classe de la burocràcia i l'aristocràcia obrera per sobre de les classes populars perifèriques de què paradoxalment recollia els vots.

Així que podem estar d'acord amb el portaveu del PSOE que Andalusia no és símptoma de canvi de cicle. El PSOE facilita des de la seva política conservadora i de suport a l'essència del règim postfranquista que només hi hagi un únic cicle dins del qual l'única alternança és entre conservadors i reaccionaris.

I aquesta realitat no s'emascara amb uns quants gestos de progrés de manual. Prohibir la prostitució és progressista, o el que cal és una estricta regulació? Repartir xecs energia o habitatge sense tocar un pèl a les energètiques i als grans propietaris immobiliaris és progressista o és clientelisme? Fer veure que es vol invertir en infraestructures pròpies de models desenvolupistes antics (jocs, aeroport, 4t cinturó) és progressista o és ser conservador i Maquiavel enviant la pilota de la no inversió a Catalunya? Trencar amb el model europeu dels tres anys de carrera universitària és progressista o és autàrquic?

Amb aquest panorama i vista la desaparició de Podem en combat, a les esquerres nacionals catalanes, basques i gallegues només els resta, en aquests escassos mesos de pervivència del govern Sánchez, intentar arreplegar el que puguin -que no serà gaire- dels conservadors del PSOE; *Take the money and run* que diria Woody Allen; i preparar-se per a l'arribada dels reaccionaris. I com deia aquell: que el Momentum (la musa) ens agafi treballant. Que si no passarà de llarg.